

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per
drukregel.

De personen die zich van heden aan den *Postrijder* abonneeren voor het jaar 1873, zullen het blad *kosteloos* ontvangen tot den eersten januari aanstaande.

TONGEREN, DEN 19 NOVEMBER.

De *Bien Public* merkt ten rechte op, dat tot hiertoe geen enkel blad van België zich voorstander heeft verklaard van de verpruising onzes legers, of zelfs niet van eene verhooging des oorlogsbudgets.

Dewijl er, buiten de belanghebbenden, wier uitspraak in hunne eigene zaak niet onpartijdig kan zijn, niemand in België voor eene verzwaring van het militarisme is, kan het gouvernement niet beter doen, dan het bestaande handhaven. — Onze lezers weten, dat wij sedert twee jaren niet opgehouden hebben dit denkbeeld uit te drukken.

Hof van assisen van Limburg.

Gisteren maandag is te Tongeren de zitting geopend van het hof van assisen voor het vierde kwartaal 1872.

De eerste zaak die voor het hof gebracht werd is eene beschuldiging van doodslag begaan door den genaamden Magis op de persoon van J. Leurs te Lanaye.

De beschuldiging wordt voorgedragen door M. Barthels substituut procureur. De betichte wordt verdedigd door MM. Meyers en Nossent, advocaten.

Op het oogenblik dat wij ter pers leggen is het vonnis niet uitgesproken.

Sterfgeval.

DOOD VAN MGR LABIS

Mgr Gaspard Labis, bisschop van Doornik, is verleden zaterdag om 9 uren s'avonds overleden in den ouderdom van 81 jaren. Hij heeft den bisschoppelijken stoel van Doornik gedurende 37 jaren bekleed.

Binnenland.

Men schrijft uit Luik :

Eergisteren morgen bevond de vrouw P..., zich in den trein, die naar Namen reed. Zij werd eensklaps ziek en overleed tijdens den overtocht; de geneesheeren, geroepen om haar te verzorgen, konden enkel haren dood vaststellen. Er werd besloten het lijk der ongelukkige in eenen koopwaren-waggon naar Luik terug te voeren. De trein kwam ten 1 1/2 ure in die statie aan. Men ging om het lijk weg te nemen en opende den koopwaren-waggon... groote opschudding! Vrouw P... stond recht en drukte hare ontvredenheid uit van in eenen koopwaren-waggon geplaatst te zijn. De arme vrouw was door de vallende ziekte aangedaan en men had ze aanzien als zijnde schielijk overleden. Zoohaast zij zich wat gewarmd had is zij te voet en zeer spoedig naar huis gegaan.

— Men schrijft uit Brussel :

Eenige nijveraars hebben eene nieuwe soort van reclaam uitgevonden. Zij plakten namelijk achter op de bankbiljetten geheele advertentiën, ja zelfs een prijs-courant der artikelen, die zij verkoopen, met adres, enz. Indien daartegen geene wet wordt uitgevaardigd, zullen de bankbiljetten weldra zoo dik worden als boeken, daar de eene annonce op de andere wordt geplakt en vele bankbiljetten nu reeds ongeschikt zijn, om per brief te worden verzonden, omdat zij de zwaarte ervan en dus het port aanzienlijk zouden verhoogen.

— Ziehier eene inlichting, gegeven door een blad, dat zich met den landbouw bezig houdt, en welke wij nuttig oordeelen mee te deelen: Een kien heeft in zijnen rand ongeveer 600 eieren die het kan ontwikkelen en leggen. In de gewone loop van zijn leven, legt het er in 't eerste jaar 20; in het tweede 120, in het derde 135, in het vierde 114. Gedurende de vier volgende jaren vermindert dit getal gestaadig met 20, en het negende jaar legt het er maar 10 meer in de gunstigste omstandigheden. Het is dus verkieslijk geene kiekens langer dan vier jaren te houden.

— Sedert eenige dagen is men op zoek naar den persoon, die valsche banknoten van 100 fr. in omloop gebracht heeft. Zij werden te Brussel en in de provinciesteden aangeboden in de magazijnen, waar zij zonder wantrouwen werden aanvaard. Met andere banknoten ver-

mengd, kunnen zij ongemerkt doorgaan maar afzonderlijk herkent men ze dadelijk aan de kleur en aan het voelen. Zij hebben eene groenachtige tint en zijn gedrukt op papier dat olieachtig geworden is door de aanraking van den steendrukinkt

— Sedert eenige dagen hebben wij een oprecht wintersch weder: de almanak van Mathieu de la Drôme heeft het voorzeid Volgens hem, moet november zeer regenachtig wezen. Sneeuw en regen of wind bij de eerste nieuwe maan dezer maand. Hevige wind van den 9 tot den 11. Groote regen bij de volle maan, die den 15 begint en den 23 eindigt. Stortregens bij de tweede nieuwe maan, welke den 30 aanvangt om den 7 december te eindigen.

Wat december betreft, voorzegt van den 1 tot den 7 wind, regen en sneeuw. Hevige koude. Wind en zware regen bij de volle maan, die den 14 begint om den 23 te eindigen. Stortregens bij de nieuwe maan, welke den 30 aanvangt.

Zoals men ziet, voorzegt Mathieu niets aangenaams voor den winter. — Gelukkiglijk kan hij ook, even als menig ander sterrekundige, het ei mis slaan...

—Tegenwoordig zijn er te Parijs 6 200 plaatsen waar men dranken verkoopt en tevens billard kan spelen. Eenige dier plaatsen tellen tot 25 billards. In een rond getal worden de billards te Parijs op 12,000 berekend die door de nieuwe belasting zullen getroffen worden, waarvoor er dan jaarlijks eene som van fr. 720,000 zal moeten worden betaald. Om een klein gedacht te hebben van de geringheid dezer belasting is het genoeg te weten, dat de verhoogde koffiehuizen van Parijs jaarlijks voor 180,000,000 fr. zaken doen, en het loon der garçons alleen in twaalf maanden 6,500,000 fr. bedraagt.

— In Ierland heerscht zoo groot gebrek aan aardappelen dat de gouverneurs van de verschillende gevangenissen door den inspekturgeneraal zijn aangeschreven, om driemaal per week het voor de gevangenen voorgeschreven rantsoen aardappelen door brood te vervangen.

Buitenlandsch nieuws.

Frankrijk.

Een verder bewijs, voor M. Thiers, dat het fransche leger thans weer het eerste der wereld is, brengt een berichtgever der *Kolnische Zeitung* aan. Hij schrijft uit Troyes en geeft eene schildering van het aankomen aldaar van twee escadrons huzaren (4^e regiment). Hoewel deze ruitrij slechts kleine dagreizen had gemaakt, zag zij er uit alsof zij uit den meest vermoeiden veldtocht kwam. Vele paarden waren order weg blijven steken, en zij die Troyes bereikten, konden ter nauwernood blijven staan. Mager en uitgeput waggelden zij daarheen, met inspanning van alle krachten voortgetrokken door de afgestegen ruiters, die zelf er even armoedig uitzagen als hunne paarden. De weinigen, die in den zadel gezeten waren, hadden geen begrip van het rijden en behandelden hunne paarden op geheel onnoodige harde wijze. Zij welke door hunne paarden in den steek gelaten waren, kwamen eerst veel later aan. Volgens ouder gewoonte bekommerden zich de officieren volstrekt niet om hunne manschappen. Nauwelijks aangekomen, snelden zij allen naar den *Café de Paris*, de ruiters en paarden aan hun lot of aan de zorg der kwartiermeesters overlatende.

Het gemeentebestuur had wel voor inkwarting gezorgd, maar vergeten (!) op de biljetten de nummers der huizen te zetten, waar men een onderkomen vinden moest. Het gevolg van dit verzuim was, dat de ruiters — terwijl hunne officieren in het koffiehuis zaten en zich te goed deden — uren lang, straat in, straat uit, naar hun logies moesten zoeken. Welke orde! welke bestuur! De berichtgever der *Kolnische Zeitung* stelt deze feiten op eene lijn met die te Châlons voorgevallen.

Wat ook Thiers moge gelooven en verzekeren een leger met zulke diep ingrijpende gebreken als het fransche getoond heeft te bezitten, kan men in één à twee jaren niet herinrichten, zoo dat het als 't ware een nieuw leger wordt, van al die hoedanigheden voorzien, welke vroeger ontbraken. Daartoe zijn geslachten, bovenal een totaal andere geest, dan tot dusver bij soldaten en bij officieren heerschende was, noodig. Zoolang laatstgenoemden zich zoo weinig om hunne manschappen bekommeren, moeten de onverschilligheid, het gebrek aantucht bij deze voortduren en zal men tooneelen zien als die van Châlons en Troyes, op kleine schaal eene herhaling van hetgeen er te Sedan en elders in de keizerlijke legers is voorgevallen.

De heeren Rothschild hebben aan al de meiers

van Parijs eenen omzendbrief gestuurd, waarin zij melden dat zij, overeenkomstig de inzichten van hunnen vader, baron James, in 1868 overleden, ter hunner beschikking stellen eene jaarlijksche som van 53,000 fr. om gedurende de wintermaanden de huishuur der armen te helpen betalen, welke niet ingeschreven zijn voor openbaren onderstand.

Italië.

De Romeinsche bevolking op het Vaticaan.

Wij hebben reeds de plechtige audientie gemeld, welke Pius IX den 27 oktober jl. verleend heeft aan vijf duizend bewoners der wijk Monti. Wij zullen thans het karakter en de onloochenbare beteekenis daarvan doen uitkomen.

Zoolang Pius IX op den troon zat, luidde het gewone referen der bladen van de revolutie, dat de hulde, door het Romeinsche volk aan zijn Paus-Koning gebracht, niets beteekende. Het was slechts een gedwongen geestdrift; men juichte Pius IX op bevel toe. Men moest zich wel onder zijne zegeneerde hand buigen en *Eviva Pio Nono* doen hooren! en de huizen illumineeren, want anders pas op voor de politie, de inquisitie en den kerker.

Als er een tijd was, dat de talloze menigte van lichtgeloofigen zich door zulke nietswaardige praaties liet verschalken, die tijd is nu voorbij. Voorzeker, in onze eeuw van liberale trots is geen koning, geen minister, geen volksaanvoerder, die niet het voorwerp is geweest van dat slaafsche huldebetoen en wiens ooren niet verdoofd zijn geworden door betaalde toejuichingen. Maar daags daarna zagen zij de hoerra's veranderen in uitjouwingen, op de *Eviva* geluid en gesis volgen. De populariteit van geen huizer heeft op den dag des tegenspoeds kunnen weerstaan tegen die tegentoets van de officiele ovatiën.

Sints twee jaren is Pius IX ongelukkig, en toch geniet hij de blakendste volksgunst. Niet alleen de tegenspoed zijn volk niet ten zijnen opzichte verkoeld, maar nimmer, zelfs in de schoonste dagen van zijn wereldlijk koningschap, heeft hij meer huldebetoen ontvangen. Geen leger meer om hem toe te juichen, geen politie meer om daartoe te noodzaken, geen geduchte inquisitie meer om de domooren van de vrije gedachte vrees aan te jagen, geen schatten meer om de dienstdiensten te betalen, niets meer van hem te vreezen; en nogtans vermindert de toeloop niet bij hem, houden de toejuichingen niet op, verflauwt de toewijding van een geheel volk niet. Hem niet meer in de straten ontmoetende, snelt het volk naar zijne gevangenis met hoopen van vijf duizenden en men roept: Leve de Paus-Koning! leve de gevangene van het Vaticaan!

Het kan niet meer geloofend worden; de demonstratie is een feit. Pius IX wordt bemind door zijne onderdanen, zijne verdrukkers worden er door verloofd. Niet alleen is hij niet de politie, die hem zegepraal bereidt, het is de politie, die er niet in slaagt ze te verbieden. Die vijf duizend mannen, toegesnel om een logenstraffing te geven aan eenige deugnieten, betaald om den 2 oktober, ter eere van het plebisciet, in de straten te gaan schreeuwen, weten dat zij zich aan gevaar blootstellen, door op zulk eene wijze op het Vaticaan te gaan protesteeren tegen degeenen, die van hunne namen misbruik gemaakt hebben. Zij teekenen zich zelven voor de vervolging, de vogelvrijverklaring en het martelaarschap.

Ja, inderdaad, het martelaarschap, want die revolutionaire wraaknemingen gaan dikwijls zoo ver. Zij, die zich eertijds door hun bloed dien titel en dien straalkraus veroverd hebben, aan welke misdaad hadden zij zich anders schuldig gemaakt als aan dergelijke manifestatiën ter eere van den verbannen Christus en zijn godsdienst tot vijand van den staat verklaard! Zij hadden de stoutmoedigheid den gevangenen Petrus lief te hebben en het rechtuit te zeggen. Zij betaalden die stoutmoedigheid met hunne rust, hunne vrijheid, hun vermogen en hun leven. Maar die demonstratiën bewijzen iets, en hetgeen zij bewezen hebben blijft. Maar slechts Christus en zijn Stedehouder kunnen zulk eene gehechtheid inboezemen en, in weerwil van bedreigingen en geweldoefeningen, zulke schitterende en ware demonstratiën te voorschijn roepen.

Die ontboezemingen van de volksliefde zijn een der geheimen van de onwankelbare gezondheid van Pius IX. Ziedaar, hetgeen hem op zijn Calvarieberg, onder de bitterheden, waarmede zijn gevangensbewaarders hem verzadigen, vertroost, zijne krachten opbeurt en versterkt. Het is de honig, welke de scherpte van de gal en de absinthe wegneemt, welke zijne vervolgers hem toedienen.

Miraculeuze ouderdom, wiens luister slechts overtroffen wordt door dien van zijne miraculeuze en onuitputtelijke welsprekendheid! Van zijne altijd jeugdige lippen vloeit voortdurend een stroom van zoete en machtige woorden. Hij heeft het op den 27 oktober nog eens te meer te kennen gegeven: men heeft het niet gemunt op zijne tijdelijke macht, maar op zijne geestelijke.

« Ik weet het, » heeft hij uitgeroepen: « verscheidenen beroemen er zich op te Rome te zijn en betuigen, dat zij er blijven zullen. » Het is ongelukkig maar al te waar, dat zij er zijn; maar tusschen dit en te zeggen, dat zij er blijven zullen, is ver.

De bewogen menigte heeft die woorden beantwoord en met eene enkele en indrukwekkende stem geroepen: « Gij zijt onze eenige koning! » Op dat oogenblik bezielde ongetwijfeld aller gemoed de zelfde adem, die aan het hoofd der Apostelen, tot Jesus sprekende, deze verhevene belijdenis in den mond gaf: Gij zijt de zoon van den levenden God! tot welken anderen zouden wij gaan? Aan de voeten van den opvolger van Petrus, legden de kinderen van Christus eene betuiging af gelijk aan die, welke Petrus afgelegd had aan de voeten van Christus zelf. « Laat ons bidden, » heeft de Opperpriester vervolgd; « ongelukkig zullen velen hunne herten laten versteenen, maar de gramschap Gods zal hen met verschrikkelijke slagen straffen. »

Dreigende woorden, en naar alle waarschijnlijkheid, profetisch. Want het boek, door Lactantius over den dood der Vervolgers geschreven, is nog niet gesloten en de vinger Gods voegt er van jaren tot jaren nieuwe hoofdstukken bij.

Amerika.

Verbranding van den « Missouri. » — De schoone stoomboot *Missouri* is, tijdens een onweer, in het gezicht van Albaco verbrand.

De stoomboot, die 200 voet lang was, had uit New-York koers gezet naar Havana, toen, op de hoogte van een der eilanden Bahama, te midden van eene *squale* (onweersvlaag), er brand aan boord ontstond, en het schoone vaartuig totaal verbrande.

Het vuur spreidde zich met zulke snelheid over het gausche schip uit, dat aan de vrouwen die in hunne kamertjens waren, elke poging tot ontkoming werd onmogelijk gemaakt, zoodat die allen levend en hulpeloos in de vlammen omkwamen.

De bemanning sprong in de booten. De kapitein en de stuurlieden bevochten met den grootsten moed, doch zonder eenigen goeden uitslag de ramp, door de stoompompen met alle macht in werking te stellen.

Twee sloepen verbrandden op hunne ligplaatsen, en de zes overige werden te water gelaten; maar de zee was zoo onstuimig, dat allen, die er op wilden vluchten, eerst in de ziedende golven moesten springen, en met gevaar van te verdrinken, aan boord der broze vaartuigen opgehouden werden.

De heer Culmer, een der reizigers, slaagde door meer dan gewone stoutmoedigheid er in, eene redboot vlot te krijgen, en hiermede bij het brandend schip aan te houden. Hierdoor gelukte hij er in elf personen, waaronder drie man der ekwipage, aan den gapenden afgrond te onttrekken.

Buiten deze elf personen en den moedigen passagier Culmer, is de geheele bemanning met al de reizigers of levend verbrand of in de woedende zee omgekomen.

De redboot is te Albaco geland, en de geredde personen zijn op eene stoomboot naar Key-West overgevoerd. Onder de slachtoffers bevindt zich de gekende Amerikaansche schrijver, kolonel Ewans.

EN GIJ, LEZERS? — Gij weet dat men in de Vereenigde Staten papieren huizen bouwt, papieren huizen in steen wel te verstaan.

Te dezer gelegenheid vertelt een dagblad van Boston de volgende geschiedenis:

Een heer bevond zich in eene kamer van een nieuw opgebouwd huis. Hij leunde met zijnen stoel tegen den muur. Eensklaps scheurt den muur open. Onze man valt van het tweede verdiep naar beneden.

Gelukkig viel hij op zijn hoofd hetgeen hem toeliet van zich op zijne beenen naar het politiebureau te begeven om eene klacht tegen zijnen eigenaar in te dienen. Doch de rechter zond hem heen zeggende dat hij wel moest weten, waaraan hij zich blootstelde met tegen eenen muur te leunen.

Een ander maal wilde eene strijker eenen nagel in den muur slaan. Zij kwam met haren vinger tegen den muur: de vinger ging dwars door den steen en stak de oog uit van eenen ongelukkigigen gebuur die rustig lag te slapen.

't Is gelijk! maar ik geloof het liever dan er naar te gaan zien. En gij, lezer?